

Pověsti z Kašperskohorska

Centrální Šumava se stala jevištěm pro dramatické osudy dvou rodů Klostermannů. Z Kašperských Hor vyšla větev Ranklovská proslulá později Josefem, kterému se říkalo Rankl-Sepp. Jeho síla i zbožnost se dostala do četných příběhů. V městečku žila také „na stará kolena“ rodina spisovatele Karla Klostermanna. Později v okolí sbíral lidové pověsti učitel Kollibabe a zapsal jich stovky, takže i dnes můžeme obdivovat drsnou melodii horské mluvy. Posvátný Strašín šířil slávu mariánských zázraků až do posledních lesních samot.

Region je také také domovem zvláštních studánkových skřetů. Hrad Kašperk váže na sebe události rytířské i loupežnické. Pramenité Kvildy přilákaly vodníky a jejich žínky. Samotné město Kašperské Hory založilo své pověsti na permonících, kteří nedávají zlato zadarmo. Je to centrum všech šumavských poutníků, a tak není divu, že zde ukončil svou cestu i legendární Ahasver.

Více o autorovi Ondřeji Fibichovi na www.cestyksumave.cz

Založení hradu Kašperka

Jednou přijel do kašperskohorských lesů na lov sám císař Karel IV. Při pronásledování statného jelena však zabloudil. Nakonec přijel k malé mýtině, kde stála chýše a před ní seděl starý vetchý muž. Jakoby k někomu stále mluvil a někoho zaklínal, nevšímal si unaveného velmože. Císař se ho otázel, cože tu dělá. „Zaháním čerty!“ zněla odpověď. Po chvíli se přihnala pravá horská bouře a císař se musel uchýlit do lesního domu. Když opět vysvitlo slunko, vyšel Karel IV. ven a nemálo se podivil. Stařec tu ležel se zčernalým obličejem mrtvý. Nakonec císař svou družinu našel a rozhodl se na ochranu před nečistými silami vystavět na oné mýtině hrad. Ten pak pojmenoval Karlsburg, což lidé na Kašperk přejinačili.

Stachovský zápis, b.v.

Strašidelné karty

Jednou jeden odvážlivec vystoupal na hradní věž. Když sestupoval, prolomily se pod ním zpuchřelé schody a on se propadl až do sklepa. Když se probral z omráčení, byla již noc. S hekáním se zvedl a vlekl se pryč. Tu se před ním objevila bílá paní, vzala ho za ruku a vedla do druhé věže. Tam seděli nějací rytíři kolem stolu, popíjeli černé bavorské pivo a hráli karty. Hned mu udělali místo, postavili před něj plnou sklenici a vzali jej ho hry. Chtě nechtě musel s nimi hrát. Netrvalo dlouho a prohrál všechny své peníze. Vtom zahřmělo a rytíři se propadli do země. Hodina duchů skončila a muž byl na mizině. Smutně se loudal chodbou, když tu k němu připlula bílá paní a vsypala mu do dlaně všechny ty prohrané peníze. Doprovodila jej ke bráně a rozplynula se v prvních paprscích slunce. Jakmile se muž vrátil do Kašperských Hor, všude vyprávěl, co zažil. Za několik dní nato zemřel.

Stachovský zápis, b.v.

Čertovské sliby

Dlouhá válka stále nebyla u konce. Jednou zase hrad obsadili stateční rytíři, dobře jej vyzbrojili a dokonce nechali vykopat pro případ nejvyšší nouze tajnou podzemní chodbu, která vedla až k Pustému zámku. V ní také uložili velkou zásobu jídla, pití, zbraní i střeliva. Přišel čas, kdy se hordy nepřátel vydaly proti proudu Otavy až ke Kašperku. Ten hned svou přesilou oblehli a marně se naši rytíři bránili. Nakonec celé osádce nezbylo, než se utéci do té chodby poslední záchrany. Sotva vstup zazdili, museli několik dní naslouchat drancování hradu i hukotu plamenů, které celý hrad společně i s Pustým zámkem spálily. Zdi se zhroutily a nad vším se vinul jen černý dým. Rytíři zůstali v chodbě zasypáni a žádnou mocí se nemohli dostat na světlo boží. Když již hodně zoufali, ukázal se jim čert. Slíbil jim, že je všechny odtud vyvede, dostane-li jen aspoň tři dušičky. Tu se nabídly dvě staré služky, že se obětují. Čert souhlasil a řekl, že za tři dny je vysvobodí. Když nadešel čas, před lidmi v podzemí se otevřela stěna a do chodby vnikl zářivý paprsek slunce. Všichni se tlačili ke světlu, když vtom zaburácel hrom, začpělo to peklem a chodba se navždy uzavřela. Poslední co nešťastníci slyšeli, byl dábelský chechot. Nu, co byste chtěli od čerta! Od té doby ty neviné duše bloudily po hradbách a komnatách a nemohly dojít klidu.

Stachovský zápis, b.v.

Kostrouni

Když Kašperk i Pustý zámek ztratily své opodstatnění, jejich pusté objekty hlídali dva muži. Hlídači Kašperku patřily dvě nejhezčí světlice ve věži, avšak bydlel jen v jedné, neboť v druhé strašilo. Jednou jej navštívil jeho druh z Pustého zámku a chtěl se mermomocí do toho pokoje podívat. Po dlouhém přemlouvání pak domácí konečně odemkl okované dveře. Uprostřed stál stůl se dvěma židlemi. Na stole byly nějaké láhve s vínem. V jednom rohu byl výklenek krytý

závěsem. Když jej zvědavec odhrnul, ležely tam na mramorové desce dvě lebky pod skleněným poklopem. Hrůza zavanula síní, neboť byly živé a jedna do druhé se zakusovaly holými čelistmi. Avšak strážce z Pustého zámku měl pro strach uděláno a rozhodl se, že s lebkami stráví noc, aby tomu všemu přišel na kloub. Domácí hlídač souhlasil, popřál kamarádovi klidnou noc a zavřel za sebou dveře. Náš hrdina si sedl k oknu a díval se do tmavé noci. V jedenáct hodin se ozval za ním zvláštní klapot a cinkání. Rychle se otočil a vidí, že u stolu sedí dvě bezhlavé kostry. Natáhly své hnáty do kouta, nasadily si své lebky a pustily se do pití vína. To však protékalo skrze všechny kosti a na podlaze se rozlévaly červené louže. Najednou se kostlivci dali do hádky, která skončila pranicí. Jeden chtěl toho drukého přibít hřebíkem k podlaze a mával chrastivě kladivem. Muž mezi ně srdnatě skočil, zavolal do pranice třikrát jméno Páně a hodil proti nim křížek, který nosil na krku. Strašidla zmizela a nastal opět noční klid. Ráno bylo vidět, že lebky pod poklopem jsou k sobě obrácené temeny. Zakrátko strašení skončilo a s ním zmizely i lebky.

Stachovský zápis, b.v.

Podivné příběhy Ondřeje Wintera

V tom čase byl administrátorem kašperskohorské fary Ondřej Winter. Přišla za ním hospodyně, že nemůže od svých krav nadojit vůbec žádné mléko, ba ani telata se nerodí. Jistě ji prý někdo očaroval. Farář jí poradil, aby posvěcenou sůl do svěcené vody rozpustila, zamíchala a tím roztokem sebe, své krávy i celý chlév pokropila. Žena návodu poslechla a hned dostatek mléka nadojila i šťastně telata odstavovala. Ondřej Winter sloužil mše také v Hartmanicích. Jenže zdejší obyvatelé místo do kostela do hospody chodívali, obžerství provozovali a hry zapovězené hráli. Jejich duchovní pastýř jim ale předpověděl, že za svůj život nepořádný od Boha budou brzy potrestáni. Což se vyplnilo, neboť hned jak skončilo toto věštecké kázání, půl města až do základů sežehl oheň.

Jan Beckovský, Poselkyně starých příběhův českých II, k roku 1584

Hřbitovní stráž

Jednou šla děvečka z Kašperských Hor do Annína a vracela se až na noc. Když mījela mikulášský hřbitov, spatřila na ohradní zdi stát nějakou bílou postavu. Poznala v ní sousedovic dcerku, která zemřela před dvěma dny. Náhle to ve vzduchu zašumělo, jako by někdo z výšky hodil velikou roli papíru, a postava zmizela. Vylekaná dívka běžela bez zastavení až domů, kde bezvládně padla na práh. Později se stala porodní bábou a až do smrti setrvala ve víře, že čerstvě pochovaná osoba musí držet na hřbitově stráž, dokud nepřijde další zemřelý a nevystřídá ji.

Gustav Jungbauer, Böhmerwald Sagen 1926

Strašidelná dvojice

Z Kašperských Hor pocházel jeden pytlák, který zažil neuvěřitelné věci. Jednou se vracel v noci s pytlím úlovku. Když se ocitl u kostela Panny Marie Sněžné, uslyšel dusot kopyt. Než se vzpamatoval, prosvištělo něco kolem něj, rozrazily se dveře a zaduněly schody na kůr. Poté se rozezvučely varhany tak temně a žalostně, že to ještě nikdy neslyšel. Následně se muž dozvěděl, že ta zjevení jsou farář s regenschorim, kteří za svého života během mše vždy vynechávali některé epištoly, aby byli dříve hotovi. A teď to musí dohánět!

Gustav Jungbauer, Bömerwald Sagen 1926

Více pověstí na <https://povesti.knih-pt.cz/obsah/seznam?region=6>

Tento projekt vznikl za finanční podpory [Česko – německého fondu budoucnosti](#), ve spolupráci Městské knihovny Prachatice, spisovatele Ondřeje Fibicha a Kreisbibliothek Freyung.

Knihy s tematikou pověstí, legend, pohádek a dalších příběhů od Ondřeje Fibicha si můžete rezervovat v naší knihovně [zde](#)

Výběr titulů

